

SUE ROBERTSOVÁ

Leto na Rodose

metafora

metafora®

SUE ROBERTSOVÁ

*Leto
na
Radose*

SUE ROBERTSOVÁ
Leto na Rodose

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 438. publikáciu.

Z anglického originálu *My Big Greek Summer*, vydaného vydavateľstvom Bookouture
v roku 2018, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Obálka, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 280
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Sue Roberts, 2018
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Marta Maňáková, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-366-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-365-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-364-9 (print)

*Pre moje dcéry Rachel a Vicki.
Život je na to, aby sa žil. Chodte za svojimi snami.*

1. KAPITOLA

Je smiešne, ako si vytvárame predsudky o ľuďoch, však? Človek by bol prekvapený, keby sa dozvedel, že sivovlasý pár v bare, o ktorom by si pomyslel, že sa aj po toľkých rokoch drží za ruky, sa v skutočnosti spoznal cez zoznamovaciu aplikáciu na internete pred troma mesiacmi. Alebo ten potetovaný motorkár v koženej bunde pri vedľajšom stole, ktorý popíja remeselné pivo... Človek by si nikdy nepomyslel, že keď bol mladší, profesionálne tancoval a teraz učí salsu v miestnom komunitnom centre, aby si privyrobil popri zamestnaní kuriéra. Robíme to neustále. Napríklad zákazníci, ktorí vidia môj veselý úsmev narúžovaných pier, keď im servírujem jedlo a nápoje v podniku Pig & Whistle, by si nikdy nepomysleli, že vnútri som emocionálna troska.

„Želáte si aj prílohu?“ zašvitorím, zatiaľ čo ťukám do pokladnice ich objednávku, hoci mi už len pri predstave jedla zvierajú ústa.

Za posledné tri týždne som schudla takmer šesť kilogramov. Za normálnych okolností by som sa tým každému pochválila, ale schudla som z trápenia pre lásku. Inak povedané, mám rozvodovú diétu. Funguje to lepšie ako klinika na chudnutie, rôzne zariadenia na kontrolu hmotnosti či akákoľvek iná diéta, a najlepšie na tom je,

že sa človek nemusí ani usilovať. Bolesť v srdci spôsobuje okamžitú stratu chuti do jedla a vy nepriberiete ani gram.

Myslela som si, že s Dannym Davisom to bude navždy. Začali sme spolu chodiť na škole, keď sme mali obaja pätnásť a obaja sme boli čestní členovia áčkového tímu najpopulárnejších študentiek a študentov. Boli sme pekní, obľúbení a posmievali sme sa každému, kto sa šprtal. Lutovali sme tých chudákov bifľošov, zababraných od atramentu, ktorých údelom bolo žiť šedivé a nudné životy v úhladných dvojdomoch na predmestí, zatiaľ čo my, frajerky a frajeri, budeme cestovať po svete v karavanoch. Populárni chalani jazdili do školy na mopedoch s fialovou metalízou odo dňa svojich šestnástych narodenín a vydobýjali si zásluhy ako majstri tanečných parketov, zatiaľ čo tí čudáci s okuliarmi a náručiami plnými kníh sa mohli len so závišťou prizerať. Ach, áno, školské roky sme prežili plánovaním ďalšej diskotéky, vylihovaním na trávniku počas obedňajších prestávok, diskusiami o témach, ako napríklad, či nám ozaj začnú rásť hustejšie chlpy, keď si budeme holiť nohy. Stačí sa však pozrieť, kde som skončila. O necelých trinásti rokoch neskôr pracujem v miestnom bare a Danny Davis mi práve zlomil srdce.

Musím prestať snívať s otvorenými očami. Na vedľajšom stole zbadám prázdne poháre od piva a od vína. Musím ich odniesť, inak si Brian, milý manažér baru, pomyslí, že sa flákam. To posledné, čo teraz potrebujem, je prísť o prácu, keďže je to jediný dôvod, prečo ráno vstávam z postele.

Práca v Pig & Whistle sa mi páči. Ak chce človek pracovať v bare, tak tento je jeden z najlepších. „Píšťalka“, ako ho volajú miestni, je rozľahlý bar s labyrintom výklenkov necelých desať kilometrov od centra Liverpoolu v obci Knowsley. Priťahuje rôznorodú klientelu, keďže jeho najväčším lákadlom je skutočnosť, že nejde o reťazec

a má vlastný mikropivovar. Navyše má skvelého šéfkuchára Darrena, ktorý pred dvoma rokmi skončil na druhom mieste v súťaži o najlepšieho šéfkuchára roka.

Bar je svetlý a vládne v ňom veselá atmosféra. Zem je vydláždená sivými kamennými dlaždicami a stoly a stoličky sú drevené a mohutné. Predstavuje zmes moderného a domáceho – s chrómovými výčapnými kohútikmi a úchytkami. Na stenách visia fotografie pôvodnej farmy. V bare sa nachádza niekoľko kozubov, ktoré ožívajú v zimných mesiacoch, a v ponuke je päť druhov ručne stáčaných remeselných pív. Drevený barový pult z dubového dreva má tvar nedokonalej konskej podkovy a podávajú sa na ňom všetky druhy alkoholických nápojov na svete s výnimkou absintu, čo je dôsledkom jednej nešťastnej udalosti, počas ktorej jeden opitý zákazník počas obeda predvádzal striptíz v klube dôchodcov.

Spzo baru mám na všetkých dokonalý výhľad, ako keby som bola kapitánkou lode za kormidlom. Nechodievam sem veľmi veľa miestnych, ale pár ich predsa len býva v radových domoch neďaleko farmy. Je tu Geoff, červenolící chovateľ ošípaných, z ktorého sa šíri zaujímavá vôňa. Potom Bill a Dot, manželia, ktorí sú svoji už štyridsať rokov, a stále sa vodia za ruky, a napokon dva mladé páry – jeden z nich sme my dvaja s Dannym –, ktoré si tu kúpili domy, pretože hľadali idylické miesto na život. Má to tu nádych vidieka a každé dve hodiny jazdí autobus, ktorým sa dá dostať do centra Liverpoolu.

Zvyšná klientela baru sa skladá z obchodných cestujúcich, zo skupiniek, ktoré oslavujú špeciálne príležitosti, a účastníkov vianočných večierkov, počas ktorých hrajú v bare tribute skupiny. V zásade to bývajú veľmi dobré vystúpenia, až na minuloročného speváka, ktorý znel skôr ako zabávač Bruce Forsyth než ako Bruce Springsteen.

V posledných týždňoch je pre mňa zamestnanie spásou. Ukázalo sa, že mojím novým koníčkom je pozorovať ľudí, pretože vďaka sledovaniu prichádzajúcich a odchádzajúcich som si uvedomila, že nie som jediná, kto prechádza ťažkým obdobím. Hoci organizovanie pohrebnej hostiny minulý týždeň malo vo mne prebudiť schopnosť vnímať situáciu s nadhľadom, stále smútim za Dannym.

Napríklad pár, ktorý práve odchádza od stola s dvoma prázdnyimi pohármi, má očividne mimomanželský pomer. Vidno to aj z lietadla. Kradmé pohľady, keď vošli dnu, nenápadné dotyky rúk počas obeda. Navyše, štíhla mladá žena vyzerá skôr ako dcéra toho zavalitého majetného pána, s ktorým prišla. Spomeniem si pri tom na Dannyho a na to, ako poľahky dokázal utajiť svoj pomer. Človek si myslí, že niekoho pozná, ale nemala som ani potuchy...

Práve prišla na obed skupina štyroch mladých žien, ale Jack, jeden z našich štyroch čašníkov, sa niekam vyparil. Zrejme si odbehol na ďalšiu cigaretu. Ten tu dlho nevydrží. Jack je študent, ktorého táto práca priam nenadchýna, ale pritom si myslí, že mu to prejde len pre tvár Brada Pitta (zamlada). Lenže obsluha v tomto bare má závideniahodnú povest' a tú treba zachovať.

Práve vykročím, aby som skupinku žien uviedla k stolu, keď sa zrazu objaví Jack aj so svojím povestným šarmom, a tak sa vrátim za bar. Vtom sa mi zastaví srdce. Dvnuťra vojde muž, ktorý vyzerá ako Dannyho presná kópia. Má rovnakú výšku, štíhlu postavu a hnedé, vlnité vlasy. Podíde k baru a vtedy si všimnem, že má hnedé oči, a nie modré ako Danny. Vyčarí mierne krivý úsmev a odhalí snehobiele zuby.

„Nech sa páči,“ rozžiarim sa, hoci mi pri tom bije srdce ako opreteký zoči-voči mužovi, ktorý tak nápadne pripomína môjho manžela.

„Vaše najlepšie horké pivo a vaše telefónne číslo, prosím,“ uškrnie sa.

„Celkom predbiehate, nemyslíte?“ odvetím a načapujem mu silné chmeľové pivo značky Magpie, ktoré je momentálne u nás najobľúbenejšie.

„Šetrím čas,“ zasmeje sa. „Aspoň môže človek rýchlejšie hodiť za hlavu ďalšie odmietnutie.“ Zatvári sa falošne skrúšene.

Chvíľu sa rozprávame a potom idem obslúžiť ďalšieho zákazníka. Mala by som byť šťastná, že so mnou niekto flirtuje, navyše niekto jednoznačne príťažlivý, ale nemám záujem. Aj tak má zrejme niekde tam vonku nič netušiacu ženu alebo priateľku.

Medzitým rozptýli moju pozornosť skupina ľudí, ktorá práve vošla do baru. Poprosím Lyndsey, čašníčku, aby ma na chvíľu zaskočila pri bare a ja zatiaľ odvediem k stolu skupinu ľudí a medzi nimi aj stíhlu podnikateľku s lesklými vlasmi v drahom vlnenom kabáte.

Jack je zaneprázdnený objednávkou stola s mladými ženami, ktoré s ním nehorázne flirtujú. Z úhladného a bezchybného drdola mi vykĺzne prameň plavých vlasov a prilepí sa mi na tvár v dôsledku vlny nečakane teplého počasia na konci mája. Pokúšam sa zamaskovať škvrnu od kečupu na bielej blúzke od dieťaťa pri vedľajšom stole, ktoré sa ma chytilo lepkavými rúčkami. Položím na drevený stôl jedálne lístky a predstavím im aj dennú špeciálnu ponuku, ktorá obsahuje casserole s bravčovým mäsom a ciderovou omáčkou alebo morského vlka s dusenou špargľou.

Z tej ženy vo vlnenom kabáte priam sála úspech. Zbežne si uvedomím, že musí byť približne v mojom veku. Zrejme je to typ, ktorý v škole usilovne študoval, niekto, kto sa sústredil na vzdelanie. Pocítim osteň ľútosti, že som aj ja nebola taká. Niežeby som nemala rada svoju prácu, v skutočnosti ju milujem, ale snívala som o tom,

že sa stanem novinárkou. Hoci pri tom to aj zostalo. Pri snívaní. Oveľa viac ma zaujímali chlapci, nakupovanie, nočné kluby a čokoľvek, čo sľubovalo zábavu.

Ja som bola tá, ktorá vždy zvolala všetkých svojich priateľov a vyrazila s nimi po nociach brázdiť neónmi osvetlené ulice v rôznych mestách. Strasie ma, keď si spomeniem, ako som s najlepšou priateľkou Hayley raz išla stopom do Londýna s nejakým bradatým vodičom kamióna, ktorý celou cestou hrozivo mlčal. Ubytovali sme sa v jednom hosteli v Holland Parku a tri dni sme sa túlili po meste, až kým nám došli peniaze. Nespomínam si, kedy naposledy som zažila podobné dobrodružstvo, hoci možno práve teraz by mi prospelo.

Žena so zosvetlenými prameňmi v medenej farbe si vyzlečie modrý vlnený kabát a podá mi ho. Vonia po parfume Miss Dior. „Buď taká zlatá a zaves mi ho, Mandy,“ povie a ironicky a veľmi spokojne sa usmeje.

2. KAPITOLA

Vezmem do ruky kabát tej ženy a zahľadím sa na ňu. Pripadá mi vzdialene povedomá. To nie je možné, či áno? Je taká štíhla a, nuž, sexy. Janet Dobsonová a sexy sú slová, ktoré sa nikdy nemohli vyskytnúť spoločne v jednej vete. Som ohromená.

Janet Dobsonová nosievala vo vlasoch čelenku a vynikala vo všetkých predmetoch. Prezývali sme ju „Persilka“ (pretože jej úbor na telesnú bol vždy záhadne belší než biela, dokonca aj keď sme behali po zablatených cestách počas cezpoľného behu). Pokúšala sa zapadnúť medzi nás, ale nedovolili sme jej to. Bolo to ako z filmu *Pomáda* a Janet bola Patty Simcoxová – vždy stála bokom a úpenlivo sa usilovala zapadnúť medzi nás. Hoci sa hanbím, musím priznať, že sme to nemilosrdne zneužívali. Jej strýko vlastnil novinový stánok neďaleko školy a my sme tam chodievali kraďnúť vo veľkom cigarety a čokoládové tyčinky výmenou za privilégium trávenia času v našej spoločnosti.

Posledný raz sme mali konfrontáciu na hrádzi pri kanáli Leeds and Liverpool Canal, kde som zohrala pomocnú rolu pri tom, keď Janet spadla z bicykla a zmizla v temných hĺbinách kanála. (Bola to nehoda, prirodzene. To je dlhý príbeh.) Dokonca aj po tom, ako sme ju z toho kanála vytiahli, by som prisahala, že jej červené šortky a biele tričko s golierom žiarili čistotou.

Keby neprehovorila, nespoznala by som ju ani za milión rokov. Prezradil ju hlas. Nikdy nemala ľahko identifikovateľný liverpoolský prízvuk ako my ostatní, ale to, čo ju prezradilo, bol skôr tón hlasu – niečo medzi hlásateľkou a speváčkou.

„Janet?“ vyprsknem, keď sa mi konečne rozsvieti.

„Ahoj, Mandy,“ zaspieva a odhalí pritom dokonalé, kozmeticky vylepšené zuby, ktoré ju museli stáť majland.

„Ako sa máš?“ podarí sa mi vysúkať zo seba, zatiaľ čo jej podávam jedálny lístok v červenej koži.

„Veeelmi dobre,“ zdôrazní svoje slová najviac, ako je to možné. „Veeelmi dobre, naozaj. Takže tu teda pracuješ?“ opýta sa, nadvihne jedno obočie a rozhliadne sa dokonale naličenými očami po bare. „Nie je to zlé. Teda, ak je človek odkázaný na prácu v bare, tak nech je to aspoň pekná krčma.“

Jej malá skupinka sa upäto usmeje a ďalej hypnotizuje pohľadmi jedálne lístky.

„Som manažérka tohto baru,“ odseknem a pokúšam sa udržať na uzde podráždenosť. Napokon, som podráždená najmä zo seba, že som jej dovolila dostať sa mi pod kožu. Nemala by som sa pokúšať spraviť dojem na Janet Dobsonovú. Mala by som byť hrdá, aj keby som tu pracovala ako upratovačka, tak ako je hrdá Joyce. Sme jedna veľká šťastná rodina.

„To je dobre,“ povie Janet tak povýšenecky, až mám chuť strčiť jej ten jedálny lístok niekam. Som však profesionálka.

„Čo si dáte na pitie?“ rozžiarim sa. „O chvíľku sa vrátim, aby ste si mohli objednať jedlo.“

Poznačím si Janetinu objednávku a zamierim k baru.

Keď dostanú nápoje (fľašu vody a dve fľaše Sauvignon Blanc) a objednávku jedál odošlem do kuchyne, postavím sa za barový pult a predstieram, že ma zamestnáva pokladnica. Pritom

ukradomky z diaľky pozorujem dianie pri Janetinom stole. Sedí tam nejaká mladá, bohémsky pôsobiaca žena vo farebnej dlhej sukni a džínsovej bunde. Vlasy má zviazané batikovanou bandanou a v každom uchu sa jej leskne niekoľko strieborných náušnic. Niečo si zapisuje do zápisníka. Vedľa nej sedí nejaká atraktívna tridsiatnička s červenými vlasmi a na sebe má kancelársku uniformu, ktorá pozostáva z úzkej čiernej sukne a zo snehobielej blúzky. Premýšľam, čo asi tak robia a prečo si v bare dohodli pracovné stretnutie až teraz.

„Štvorka!“ ozve sa z kuchyne a mňa to preberie zo zamyslenia. Jedlo pre Janetin stôl.

Mladá čašníčka menom Lucy prestane plniť chladničku nealkoholickými nápojmi a vojde do kuchyne, ale ja ju zastavím.

„Vezmem to, Lucy.“ Lucy pokrčí plecami a vráti sa k fľašiam, ktoré, keď sú naukladané vedľa seba vo vysokej čierno-striebornej chladničke, vyzerajú ako dúha.

„Nech sa páči,“ zaštebotám a položím pred ne na mohutný drevený stôl dvakrát casserole a jedného morského vlka. „Dobrá chuť. Dáte si aj nejakú omáčku?“

Som veľmi zvedavá, v akom odvetví pôsobí Janet, ale nechcem vyzvedať. Donesiem na stôl tatársku omáčku rýchlosťou nadopovaného slimáka, ale medzitým rozhovor utíchne a ženy sa chvíľu venujú iba svojim nápojom.

„Musím povedať,“ ozve sa Janet medzi dvoma hltmi voňavého morského vlka, „že je to naozaj dobré. Neviem, prečo sme tu ešte neboli.“

„A kam zvyčajne chodieváš?“ opýtam sa nezáväzne.

„Ach, kade-tade. Sem-tam po celej krajine a často aj do zahraničia. Ako ľahko človek zabudne, aké dobré sú niektoré naše anglické bary.“

Janet sa úprimne usmeje a zvyšok skupinky súhlasne prikývne a pustí sa do jedla. Mám chuť opýtať sa, čo ich sem privádza, keď vtom začujem hroznú ranu z kuchyne a po nej nasleduje prenikavý vreskot.

Vyrazím do kuchyne a zistím, že nám vybuchla mikrovlnná rúra. Používame ju výlučne na zohrievanie jedál, ale Sally, naša nová posila v kuchyni, sa očividne rozhodla zohriať v nej puding v alobalovej miske a po farebnom divadle proporcií polárnej žiary sa dvere mikrovlnky rozleteli a lepkavý karamelový puding sa ocitol na bielej stene oproti. Sally si ide vyplakať oči, Darren tam len stojí s ústami otvorenými dokorán a Lyndsey sa hystericky smeje.

Lyndsey sa vždy smeje, keď sa stane niečo hrozné. Je to nervová reakcia, ale pokúste sa to vysvetliť manželke muža, ktorý sa minulý týždeň takmer zadusil jedlom a Lyndsey sa pri tom rehotala ako zmyslov zbavená. O jeden Heimlichov manéver a jazdu sanitkou neskôr bolo všetko v poriadku... až na tú manželku, ktorá sa zapriahala, že sa nikdy nevráti do podniku, kde pracuje „šialená krava“.

Lyndsey je však taká fantastická čašníčka, že jej odpustím aj nevhodný smiech. Je rýchla, efektívna a úchvatná – so svojou štíhlou postavou, peknou tvárou a olivovou pokožkou –, výsledkom čoho býva vysoké prepitné, ktoré ochotne vkladá do spoločnej nádoby.

Janetina skupinka doje, nechá štedré prepitné a odíde si po kábaty. Nuž, Janet, pomyslí si, *zažila si svoj okamih slávy, a ak mám byť úprimná, dúfam, že si si ho užila – v škole som sa k tebe správala ako totálna krava.*

„Ahoj, Mandy,“ zvolá Janet s úsmevom. Netuším, či je jej úsmev úprimný. „Tu je moja vizitka,“ povie a podá mi čiernu vizitku so zlatými písmenami, „keby si sa niekedy rozhodla využiť moje služby.“

Keď všetky tri vykročia na parkovisko, pomyslí si, že je to zrejme posledný raz, čo stretávam Janet Dobsonovú.

3. KAPITOLA

S Dannym Davisom som začala chodiť, keď ma raz zachránil pri dverách miestneho komunitného centra, kde sa konala diskotéka. Oba sme mali pätnásť rokov. Pár z nás sa vykradlo von na cigaretu, keď vtom sa odkiaľsi zjavil protivný Gary Smith, s ktorým sa nikto nechcel kamarátiť, strhol mi z uší strieborné klipsové náušnice a zastrčil si ich do slipov. Patrili mojej šestnásťročnej susede, ktorá by ma zavraždila, keby som sa vrátila bez nich. „Vieš, kde sú,“ uškrnul sa a ukázal prstom na svoj rozkrok. Vzápätí zmizol za rohom a vrátil sa odtiaľ s krvavým nosom. Náušnice mojej kamarátky mi na otvorenej dlani podával Danny. Vzala som si ich od neho papierovou vreckovkou.

Vtedy som Dannyho poznala len zbežne, dokonca aj keď bol súčasťou širšieho okruhu mojich známych. O týždeň po udalosti s náušnicami sa objavil na školskej diskotéke a mal na sebe tyrkysovú košeľu, ktorá mu ladila s očami. Po niekoľkých tajných cideroch a sladáku na skladbu Georgea Michaela som bola stratená. Po ročnom randení sme sa rozišli, pretože som si povedala, že som ešte príliš mladá na vážny vzťah, a Danny si myslel v podstate to isté. V nasledujúcich rokoch som prežila kopu zábavy so

svojimi priateľkami, ale o päť rokov neskôr, onedlho po mojich dvadsiatych prvých narodeninách, sme sa opäť dali dokopy.

Nemohla som uveriť, ako rýchlo tie roky ubehli. Danny mi nedovolil zabudnúť, keďže sa niekedy vyskytoval na rovnakých miestach ako ja. Nejaký čas to pokračovalo takto. Väčšinou ma odprevadil večer domov a potom sme sa bozkávali. Bola som do neho zbláznená, a tak som nikdy nedokázala odolať.

Potom som Dannyho nejaký čas nevidala, až raz som na Silvestra vošla do jedného podniku a on tam bol. Vyzeral úchvatne. Mal na sebe sivý oblek a bielu košeľu, ktorá zvýrazňovala opálenie, čo si priniesol z poslednej dovolenky s priateľmi. O polnoci, keď ma chytil za ruku a odviezol ma za bar, aby sme si dali „poriadny bozk“, som vedela, že mi znova ukradol srdce...

Stále spomínam na reakciu mojej matky, keď som jej pred rokmi oznámila svoje svadobné plány. Stála som v kuchyni rodičovského domu, pásikavou kuchynskou utierkou som utierala riad a rozprávala sa s mamou, zatiaľ čo ona si do toho pospevovala nejakú pieseň zo stanice Radio 2.

„Čože sa chystáš?!“ zvolala matka, keď som jej povedala, že sa idem vydávať.

„Mami, veď sa poznáme roky. Danny je rozhodne ten pravý.“

Na okamih prestala rozbíjať vajíčka do cesta na yorkshirský ná-kyp a mierne sa zamračila. „Nuž, viem, láska, ale si veľmi *mladá*.“

Mama mala na sebe sivú teplákovú súpravu, ktorú si kúpila s úmyslom chodiť pravidelne do posilňovne. (Za uplynulé dva mesiace tam bola dvakrát.) Svetlé vlasy si zviazala do vysokého chvosta a nemala na sebe žiaden mejkap. Dodnes je jediná osoba, ktorú poznám, ktorá vyzerá mladšie bez mejkapu.

„Mami, veď mám dvadsaťjeden. Áno, je to málo, ale ani vy s tatom ste neboli oveľa starší, keď ste sa vzali, a stále ste spolu šťastní, nie?“

Neodpovedala, len ďalej rozbíjala vajíčka. Vedela som, že sú to len obavy.

Veľakrát za tie roky som mala dojem, že mama si želala, aby sa nevydávala taká mladá. Ach, bola svojím spôsobom s mojím otcom šťastná, ale viem, ako často premýšľala o tom, že mohla byť ošetrovateľkou vo Waltonskej nemocnici. Mohla sa stať vrchnou sestrou alebo aspoň špecializovanou sestrou, ale obetovala svoju kariéru, aby sa mohla starať o mňa a o otca. Je to bystrá žena. Náš radový dom v Liverpoole vždy žiaril čistotou a bol pekne zariadený, ale ona sa doň nikdy nehodila. Mala žiť aspoň v dvojdomo so zimnou záhradou v Southporte.

Opäť pocítim osteň ľútosti, že som sa v škole viac nesnažila. Možno by bola mama hrdá na moje úspechy a menej by ľutovala vlastné nenaplnené ambície.

„Mami,“ povedala som, aby som zahнала jej prípadné obavy. „S Dannym je nám spolu dobre. A nechystáme sa mať hneď a zaraz kopu detí. Obaja sa chceme ešte zabaviť, trochu pocestovať a chodievať každý víkend von.“

Nepresvedčila som ju.

„Lenže keď zaplatíte hypotéku a všetko ostatné, tak vám na to nezvýšia peniaze, Mandy,“ povzdychla si mama. „Keď sa objavia problémy s financiami, láska vyletí von oknom.“

Moja mama má vždy poruke nejakú podobnú vetu.

„Nuž, keby to nevyšlo, vždy sa môžeš vrátiť domov,“ vyhlásila rozhodne. „Domov je tam, kde je tvoje srdce.“

Môj otec, ktorý sedel za ňou, láskyplne zagúľal očami, ako to robieval často...

Keď teraz pozorujem svoju matku v kuchyni, spomínam si na ten rozhovor celkom živo, hoci mi všetko pripadá veľmi vzdialené.

Mama vytiahne z rúry pastiersky koláč, a keď zacítim lahodnú vôňu, až mi zaškvŕka v žalúdku. Jedna z mála vecí, ktoré mi chýbali na živote v rodičovskom dome, bolo mamino varenie. Dokonca aj tie najobyčajnejšie jedlá chutia skvele, keď ich pripraví moja mama. Je ako tá reklama značky Marks & Spencer: „Toto nie sú len hocaké hranolčky s volským okom. Toto sú hranolčky s volským okom pani Evansovej.“

Podídem k nej a objímam ju. Utrie si ruky do zástery a opäť je mi objatie. Vonia po parfume Sunflowers a po cesnaku a ja sa v spomienkach hneď prenesiem na školský výlet vo Francúzsku. Bol to pamätný výlet, pretože sme počas neho zažili lesný požiar, ktorý vznikol za naším hostelom. Vyhnali nás von len v pyžamách a presťahovali inam, kde nebolo okrem exteriérového šachu a bowlsu vôbec nič.

Znie to neuveriteľne, ale išlo už o druhý požiar, ktorý som zažila počas dovolenky. Môjmu otcovi raz zvýšili v práci plat, a tak sme leteli na Rodos. Mala som asi deväť rokov. Zbožňovala som to tam. Nikdy som nezabudla na trblietanie sa Stredozemného mora a na dlhokánske pláže s takým horúcim pieskom, až mi horeli chodidlá. Zamilovala som si tam plážovú tavernu s názvom Christakis a ich domáce mliečne koktaily s vanilkovou zmrzlinou a čerstvou jahodou.

Rok, keď sme boli v Grécku, bol mimoriadne horúci a pohľad na vrtuľníky, ktoré hasili z výšky malý lesný požiar niekoľko kilometrov od nás, moju matku veľmi vystrašil. Zaprisahala sa, že už viac nevkrôčí do krajiny, kde je teplo. A tak sme nasledujúci rok

išli na dovolenku do Walesu – „Tam nehrozí žiaden lesný požiar!“ –, konkrétne do Llandudna, kde, aby som bola úprimná, sme sa mali skvele.

Som jedináčik, a tak som si vždy mohla so sebou vziať priateľku Hayley, aby som nikdy nebola sama. Keď sme mali trinásť, na jednej waleskej dovolenke sme experimentovali so samoopaľovacími vlhčenými utierkami. Ponatierali sme sa nimi pred spaním a na druhé ráno sme sa zobudili ako pásikaví Umpalumpovia, nehovoriac o zničených obliečkach.

Mama nakrája koláč na obrovské porcie a na panvici zohreje hrášok. Vôňa jedla ma prenesie späť do reality a napriek všetkému vo mne vzbudí niečo veľmi upokojujúce a dôverné.

Spomienky na dovolenky ma opäť privedú ku gréckemu Rodosu.

Pripomeniem mame tú dovolenku a ona zapne v kuchyni ventilátor, aby sa trochu ochladil dusný vzduch.

„Nič nemôže byť horúcejšie než tá dovolenka na Rodose, však, mami?“

„Ó, veru, veru, spomínam si, láska. To teplo mi nerobilo dobre. Vieš si ma predstaviť, že by som tam bola teraz, keď mávam v noci návaly tepla? Doslova by som sa roztopila. Ráno by si namiesto mňa našla len mláčku vody,“ zachechce sa.

Nikdy na tú dovolenku nezapudnem. Milovala som každú minútu. Spomienky na to, ako som sa neustále chladila zmrzlinou a kúpala sa v mori, so mnou zostanú navždy. A ktovie? Možno sa mi jedného dňa naskytne možnosť vrátiť sa tam. V podstate možno práve teraz je ideálna príležitosť na krátku dovolenku. A nikto mi už nestojí v ceste.